

τὸν ξεχωρίζει. Θὰ ἔλεγα καὶ κάτι ἄλλο, τώρα ποὺ τό-  
σο τραγικά τοῦ ἔκλεισε γιὰ πάντα ὁ θάνατος τὰ στο-  
χαστικά μᾶτια, σὰ νὰ μὴ φοβοῦμαι πὼς θὰ λυπηθῇ ἀ-  
πὸ τὴν κρυφὴ μου σκέψη, καθὼς, πιθανότατα, θὰ γί-  
νοταν ἂν ἐξοῦσε· ὠρισμένα κομμάτια ἀπὸ τοὺς «Ἀ-  
πλοῦς τρόπους» μοῦ θυμίζουν ὠρισμένα κομμάτια τῆς  
«Ἀσάλευτης Ζωῆς». Εἶταν ἡ ψυχὴ του τόσο ἐυκολο-  
πάραχτη, ποὺ δὲν μπορῶ καὶ νὰ μὴν ὑποθέσω, ἀνά-  
μεσα σὲ ἄλλα, πὼς ἡ συγγένεια μὲ κάτι ἀπὸ τὸν Γκοῦ-  
τε, ποὺ θὰ τὸν χαροποιούσε, δὲ θὰ μπορούσε ὄχι εὐ-  
χάριστα νὰ τὸν ξαφνίσῃ, σχετισμένη μ' ἓνα ταπεινόν,  
ἀκατάχατον ἀκόμα ἀπὸ πολλοὺς συγχρόνους του  
τραγουδιστὴ, ποὺ πολὺ τότε συμπαθοῦσε, ποὺ τότε  
θαύμαζε, μὰ ποὺ καὶ κάποτε, χωρὶς λόγο, ἢ, λογικώ-  
τατα, τὸν ἐνοχλοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΤΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

## ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τοῦ χωρισμοῦ στιγμὲς στερνές...  
Τὰ μάτια μου ἄθελα βουρκώνουν,  
Τοῦ βαποριοῦ οἱ στριγγὲς φωνές  
Μοῦ λέν πὼς ὅλα πὰ τελειώνουν !

Ἄχ, νὰ μπορούσα ἓνα φιλή !...  
Μὰ δίνω ἀμίλητος τὸ χέρι,  
Καὶ μοῦ τὸ σφίγγει ντροπαλῇ  
Καὶ κίτρινη σὰν ἀγιοκέρι.

Ἀκόμα μιὰ στριγγὴ σφυριά,  
Τῇ σκάλα τώρα κατεβαίνει...  
Στὰ φυλλοκάρδια μου βαρεῖα  
Καμπάνα νεκρικὰ σημαίνει.

Τὸ μαντηλάκι της γλυκὰ  
Κουνᾷ ἀπ' τὴν πρίμνη κ' ἔξω σκύβει,  
Μὰ φεύγει ἡ βάρκα βιαστικά  
Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ μῶλο στρέφει.

»Λοιπὸν ἐτέλειωσε;« — Θαρρῶ,  
Πὼς σ' ἐνὸς τάφου πέφτω βάθος,  
Καὶ σ' ἓνα κλάμα φλογερὸ  
Ξεσπᾷ τ' ἀνέλπιτό μου πάθος.

Κόρη στὴν Ἄντρο Ἀύγουστ. 1920

ΖΕΦΥΡΟΣ Β. ΑΔΥΝΟΣ

## ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

Τὴν ὥρα ποὺ ἀντιφρόνιζε στὸ Βόσπορο ἡ δύση,  
Ἑλληνιστοῦλα πρόβαλλες μέσ σὲ Τουρκάλας ντύση.  
Χανούμισσα, ἀπὸ τὸ Τουράν δὲν εἶσαι, οὔτε ἀπ' τῇ  
(Μέκκα,

Εἶσαι ἡ πάλια Βυζαντινὴ μέσ στὴ Στζαμπούλ γυναικα...  
Βλέποντας ἔτσι εὐλαδικὰ, σιγὰ σιγὰ ἀπ' ἐμπρός μου  
οἱ ἄνθρωποι σθηστήκανε· κι ἀπ' τῇ βοῇ τοῦ κόσμου,  
ὃ Παναγιὰ Βυζαντινὴ καὶ χαμηλοβλεποῦσα,  
ἔμεινες Σὺ, ἡ Ἁγία Σοφία, κ' ἐγὼ ποὺ σὲ κοιτοῦσα.  
Πόλη

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ(\*)

## ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Σήμερα τὸ πρωὶ μοῦ συστήσανε κάποιον, κά-  
τω στοὺς βαρύτοιπους, στοὺς «Κύκλους».

— Ἀπὸ δὴ εἶναι ὁ Τάσος...

— Χαίρω πολὺ. Τὸ ἐπάγγελμά σου ;

— Διαρρήκτης, ξαίρεις...

— Μπράβο ! Πὼς πάνε οἱ δουλιές ;

— Δόξα στὸ Θεό, πηγαίνανε περίφημα ὅξω,  
μὰ μ' ἔπιασε ἡ τσιμπίδα, βλέπεις, καὶ φασκέ-  
λωσ' τα !...

Κάθισα κάμποση ὥρα μὲ τὸν Τάσο καὶ κου-  
βεντιάσαμε φιλικώτατα. Καὶ κἀπὶσα μ' ἀπόλυ-  
τὴ ἐμπιστοσύνη μαζί του.

Αὐτὸ τὸ παράξενο παθαίνω ἐδῶ μέσα. Μοῦ  
συσταίνουμε διαρρήκτη καὶ τὸν παίρνω γιὰ  
τοκογλύφο καὶ ὑποκλίνομαι μπροστὰ του βαθύ-  
τατα. Μοῦ συσταίνουμε φονιά καὶ τὸν παίρνω  
γιὰ ὑποστράτηγο, τὸ λιγότερο, μὲ παρουσιά-  
ζουνε σὲ ἱεροσόγιο καὶ σκύβω νὰν τοῦ φιλήσω τὸ  
χέρι μὲ σέβας, θαρρώντας πὼς ἔχω μπροστὰ  
μου καμιὰ κορυφὴ τῆς ἱεροσύνης.

Τὰ ἐπαγγέλματα, βλέπεις, ἐδῶ πέρα εἶναι  
μαντρωμένα, καλομανταλωμένα. Τὰ φυλάνε ἄ-  
γρυπνοι φρουροὶ μὲ ξιφολόγχες ἀστραπτερές  
καὶ καλοακονισμένες, μὲ φυσίγγιοθήκες γεμά-  
τες—κ' ἔτσι δὲν τὰ φοβᾶσαι, δὲν μπορούνε νὰ σὲ  
βλάψουνε τὰ ἐπαγγέλματα. Ἐνῶ στὴν κοινο-  
νία ἔξω ;

Ἄ, στὴν κοινωνία ἔξω !... Σὰ μοῦ συστή-  
σουν λ. χ. τοκογλύφο, καλοκουμπώνουμαι ἀμέ-  
σως καὶ σφίγγω μὲ τρομάρα τὸ πορτοφόλι μου.

Φυλαγὲς Συγγροῦ, Μάρτης τοῦ 1919

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

(\*) Ἀπὸ τῇ Β' ἐκδοσὶ ποὺ θὰ βγεῖ σὲ λίγο.

## ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

MERCURE DE FRANCE. (15 Αὐγ.) *Δεγκράν-Σαμ-  
πριέ* : Ὁ εἰρηνικὸς ἀτομισμὸς τοῦ Μαρις Μωμπούρε.—  
*Ζὺλ ντε Γκωλιέ* : Ἡ Λογικὴ τοῦ Ἡρωϊσμοῦ.—*Ζ. Ζολι-  
νό* : Ἡ ἀνταρσία τοῦ Κέβρ. διήγημα πολεμικόν.—*Ἐδμὲν-  
του Γκοξόν* : Ποιήματα.—*Δονι Ναρκέ* : Ὁ Συνδικαλισμὸς  
καὶ οἱ Ὑπάλληλοι.—*Φ. Μπροντέλ* : Τὸ Ἐλεγεῖο κι' ὁ Ἐ-  
ρεντιά.—κτλ.

REVUE CRITIQUE (10 Αὐγ.) Τεῦχος ἀφιερωμένον στὸν  
Ἰούλιο Δεμαίτρε, μὲ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ *Ἀνρί Μπεντού* :  
ὁ δραματικὸς κριτικὸς.—*Σαβιὲ ντε Κουρβίλ* : Οἱ παρωδιές  
—*Ἐννέγιου Μαρσάν* : Ἡ κρίσις τοῦ γούστου.—*Ἀκόμα*.—  
*Ζαὶλ Ἀνριό* : Ὁ ἀθῶος καιρὸς.—*Φαγνός* : Τὸ λιπητερό  
τραγουδί τοῦ Ἀμπλέτου τῆς Γασκονίας.—κτλ.